

ת"פ 47717/07/16 - מדינת ישראל נגד עבד אל רחמן משאהרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47717-07-16 מדינת ישראל נ' משאהרה

בפני
בעניין: כבוד הנשיא אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עבד אל רחמן משאהרה

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בביצוע שתי עבירות שהייה בלתי חוקית.

בטיעוניה לעונש טענה התביעה למתחם ענישה הנע בין חודש ל-6 חודשי מאסר בגין כל עבירה, ועתרה להשתת מאסר
בן חודשיים ימים לנוכח המתיחות הביטחונית השוררת בארץ לאחרונה.

מנגד, בטיעוניה לעונש התייחס הסניגור לנסיבותיו האישיות המיוחדות של הנאשם אשר נולד וגדל בישראל יחד עם
משפחתו מצד אביו, אשר הינם במעמד תושבים בארץ.

מעמדו של הנאשם עצמו אינו מוסדר ורק לאחרונה פנתה משפחתו לעורך דין לצורך הסדרת הענין, דבר העלול לארוך
זמן רב, להערכת הסניגור.

ב"כ הנאשם טען למתחם הנע בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר וביקש להימנע מהשתת מאסר מותנה על הנאשם
בשל החשש כי לא יוכל לקבל היתר עבודה. ב"כ הנאשם עתר להסתפק ביומיים בהם שהה הנאשם במעצר בגין
העבירות עליהן הוא עומד לדין ובחתימה על התחייבות וקנס.

לחילופין, וככל שיטה בית המשפט להשית על הנאשם מאסר מותנה, ביקש הסניגור כי המאסר ייקבע לתקופה מצומצמת
שלא תעלה על שנה.

מתחם העונש ההולם

בהתאם להוראת סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בבצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת.

הערך החברתי המוגן במקרה דנן, הינו זכותה של המדינה להגן על ריבונותה ובכלל זאת בטחונה ובטחון תושביה. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי אין מדובר בפגיעה משמעותית שכן לא נלוו לעבירה עבירות נוספות ולא נגרם נזק. אין בעבירות שבוצעו אף סממנים של עבירות בטחוניות והבעייתיות במעמדו של הנאשם כפי שבואר לעיל מצמצמת עוד את מידת הפגיעה.

ברע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9/6/14) נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ל-5 חודשי מאסר בעבירה שעניינה שהייה בלתי חוקית לצרכי פרנסה, במקרים בהם אין עבירות נלוות לעבירה והנאשם נעדר עבר פלילי.

הלכה היא כי יש לקבוע את מתחם הענישה בהתאם לנסיבותיו האינדיווידואליות של כל נאשם. לענין זה אפנה לדבריו של כב' השופט רובינשטיין ברע"פ 3173/09 פראג'ין נגד מדינת ישראל לענין רמת הענישה הראויה בעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל:

"דומה כי חופות על הכרעתנו מחד גיסא, גישה מרתיעה המצדיקה עמדה מחמירה, ומאידך גיסא, התיחסות מידתית לעבירת השהייה על פי נסיבות האדם העומד לדין. הדברים נאמרים, כמובן, בקיום רחבים, ושיקול הדעת נתון לבית המשפט הדן. בלא נטיעת מסמרות נאמר, כי בהנחה שהמדובר בשהייה שניה בישראל שלא כדין (ועל הראשונה כנמסר אין ממהרים להעמיד ככלל לדין), העונש הראוי הוא עונש מאסר בפועל, למעט במקרים שנסיבותיהם האישיות חריגות, כגון חולי אקוטי במשפחת הנאשם. אין בכך כדי למנוע מן התביעה להעמיד לדין גם על שהייה ראשונה שלא כדין, אך במקרים כאלה, אם אין נלוות אליהם עבירות אחרות, ואין הקשר בטחוני, ככל שהמדובר בשהייה קצרה מאוד בישראל, ניתן להסתפק במאסר על תנאי, תוך החתמת הנאשם על התחייבות כספית שלא לחזור על המעשה, ותוך שילוחו לשטחי הרשות ללא שיהוי. כאמור, בשהייה שניה שלא כדין העונש הראוי הוא מאסר בפועל, לשם הרתעה, ואורכו צריך להיגזר מנסיבות המקרה והנאשם, כך שיחוש שהדבר אינו כדאי ועם זאת, יובאו בחשבון נסיבות המצוקה. ברי כי עבירות נלוות יאריכו את תקופת המאסר בהתאם לחומרתן, ולמשל במקרה של זיוף או התחזות אין כל מניעה מתחילה מהטלת מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, של חודשים ממושכים, וכן מאסר על תנאי וקנס. לגבי עבירות חוזרות ונשנות, ובודאי לגבי מי שמאסר על תנאי תלוי כנגדו, ניתן כמובן להחמיר יותר ולהפעיל את המאסר על תנאי בצורה מתאימה. פשיטא כי איננו עוסקים כאן בעבירות בטחוניות, שהענישה לגביהן היא בסדרי גודל אחרים. כללם של דברים לגבי שוהים בלתי חוקיים: יפה לענייננו גישה הדרגתית, תוך מתן סיכוי "הפקת לקחים", מן הקל אל הכבד ואל הכבד ממנו, לפי הנסיבות."

במקרה שבפני מדובר בשתי עבירות שנעברו בפרק זמן קצוב של חודשיים ימים, ואין מדובר בכניסה זמנית לצורך תעסוקה אלא במי שמתגורר דרך קבע בישראל ללא אישור כדין. בנסיבות הענין ובהתאם לכללי הבניית ענישה ראיתי לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות, ואני סבור כי על המתחם לנוע בין מאסר מותנה ל-4 חודשי

מאסר.

גזירת העונש המתאים

בגזירת העונש המתאים לנאשם, וכקבוע בסעיף 40 יא' לחוק, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים.

הנאשם רווק בן כ-24.5 שנה נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע העבירות ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

הנאשם נולד וגדל בישראל ולאורך כל חייו התגורר עם אביו, עם אחיו ועם בני משפחתו המורחבת. אביו של הנאשם נולד אף הוא בישראל ומחזיק באזרחות ישראלית. לבית המשפט הוצגו תעודות המעידות על היות אבי הנאשם אזרח מדינת ישראל, וכן מסמכים המעידים כי הנאשם למד מילדות בבתי ספר בישראל.

מטיעוני ב"כ הנאשם אני למד כי לאחרונה פנתה משפחת הנאשם לעורך דין לצורך חידוש הליך איחוד משפחות שהוחל לפני שנים אך לא הושלם.

לטענת הסגור השתתף מאסר מותנה תשלול מן הנאשם אפשרות לקבל היתר העסקה ואף תפגע בסיכוי לקבל אשרת שהיה כדין.

לאחר איזון בין השיקולים השונים, ובעיקר נוכח גילו הצעיר של הנאשם, הודאתו בביצוע העבירות, האחריות שנטל והנסיבות העומדות ברקע לביצוען, ראיתי להימנע מהשתתף עונש מאסר ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד לתקופה לא ארוכה.

מצבו של הנאשם מורכב מאוד שכן משפחתו מתגוררת במדינת ישראל והוא עצמו למד בבתי ספר בישראל ומתגורר בה שנים מבלי שיהיה לו בית במקום אחר.

השתתף ענישה משמעותית אינה משרתת בעיני את שורת הצדק ועלולה לסבך את הנאשם שוב בעתיד.

בנסיבות אלו אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 2 ימי מאסר אשר רוצו במשך תקופת מעצרו של הנאשם.

2. 10 ימי מאסר וזאת על תנאי למשך שנה, היה ויבצע הנאשם עבירה שעניינה שהייה בלתי חוקית על פי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

3. קנס כספי בסך 1000 ש"ח אשר ישולם עד ליום 1/7/17.

ניתן היום, 10 במאי 2017 בנוכחות הצדדים.